

دکتاب نوم — غم او هجران
(ناول)

لیکوال — رفیع الله علی حیدر وردک

دچاپ کال — 13_12_1401

دلیکوال — نمبر
(0797335830)
(0730432762)

دلیکوال خبری
کرانو او محترمو ملگرو خپل ژوند
ښایسته تیر کړی

Ketabton.com

معنا دا چي هيچا ته بد مه رسوي

چاچي درسره بد كول ته ورسره بنه كوه

دخپل مور او پلار سره ډير بنه كوي

په خپله كورني كي اخلاقي اوسي

ستاسو كشر ورور رفيع الله علي حيدر \$

\$وردگ

ډالي

گرانی او خوږی مینی ته

دليکوال پيژندگلوی

په 1391 کی مکتب شروع کړی تر
خلورم صنف پوری اول نمبر وو خو بیا
چی په مشکلاتو کی ډوب شوو نو اول
نمبری یی دلاسه ورکړه
چی اوس د(کفتان تاج محمد عالی لیسه
(په نهم ټولگی کی زده کړی کوی یوو
کال دستونزی له امله امتحانو څخه
محروم شوی
(پته (ادرس
ولایت میدان وردگ — ولسوالی
سیداباد — کلی ډنډوکی — نوم رفیع
الله — تخلص علی حیدر —
دپلار — نوم گل ولی — دپلار تخلص
امینی — دخاص ملگری نوم — حضرت
بلال -

ستاسو کشر ورور

رفیع الله علی حیدر

(پیل شروع)

. نوی کال شروع وو

. مکتب هم شروع شول

. زه هم پلار بوتللم مکتب ته

. په مکتب کی شامل کړم

. مکتب سره می ډیره مینه وه

. هره ورځ تللم مکتب ته

. زما درس په بڼه توگه زده کیدلو

. ډیره مزه یی کوله

. زه هم هره ورځ تللم مکتب ته

. دریم صنف کی وم

. چی کور مو کابل ته تللو

. زه هم لارم مکتب ته

. مدیر صاحب ته می وویل

مدیر صاحب ویل سمدہ پخیر لارشی

. سه پارچه می واخیسته کابل ته

. کابل کی مکتب ته لارم

. نابلدہ وم

ڊیر خفه وم

. ځکه چی ما هیخ څوک نه پیژندل

دکلی په مکتب کی ڊیر خوشاله وم

. ځکه چی ملگری کلیوال هر څه می لرل

. خودلته هیڅوک نه پیژنم

. څه وکړم ڊیر زیات خفه وم

. خو وخت تیریده

. لږلږ بلد شوم

. مکتب ته هره ورځ تللم

خوپه کابل کی انجونی اوهلکان کډ

. مکتب ویلو

خوزه نابلدہ وم په صنف به غلی ناست

وم.

خُڪه زه دانجونو خُخه شرميديم.

. خو وخت تيريده

.زه هم بلد كيدم

. څلور مياشتني امتحانونه راورسيدل

.ماهم پوره امادگي نيولي وه

.امتحان شروع شوو

.ماهم ٻنه سوالونه حل ڪرل

. ڊير خوشاله شوم

.سبا بيا لارم امادگي مي نيولي وه

.مكتب ته داخل شوم

هلڪان او انجونى هرڄاي ٽولي ٽولي

.ناست وو

.خو هلڪان او انجونى گڊ سره ولاڙ وو

. خو ما زره ونشوو ڪرلي

. اوپه دروازه كي كيناستم

.مكتب ته يوه انجلي را روانه وه

. ٽرل يي

. خوچی زه یی ولیدم
. ژرای کراره شوه
. چی نیپردی راغله
. هغه زما صنفی هم وه
. ماورته وویل کوم مشکل
. ویل دخه شی مشکل
. ما ورته وویل تا ژړل ولی
. راته یی وویل کرانه زه پیره خفه یم
. ما ویل ولی
. راته یی وویل
. ته زما صنفی یی زما دامشکل دی
. کور کی یوه مور لرم
. هغه ناروغه وه
. زه ټوله شپه دهغی سره ناسته وم
. کتاب می نه دی کتلی
. زه به ناکامه شم
. زما ملگری به رانه کامیاب شی

ماورته وویل ولی کورکی نور څوک

نلری.

. راته یی وویل نه څوک نلرم .

زه او مور می تنها کور کی اوسو .

. زه پیر خفه شوم

. ما ورته وویل نن زه درسره کمک کوم

. هغه راته وویل څنگه کمک

ما ویل په امتحان کی زه اول پارچه

ورکوم .

ته یوی خواته کینه او پورته کیږه مه

زه په کاغذ درته دسوالونو جوابو نقل

کوم .

. هغه وویل سمدہ مننه

. امتحان شروع شوو

. ما خپله پارچه زر زر حل کړه

. او لارم استاذ ته می پارچه ورکړه

. لارم کاغذ می را واخیست

. دسوالونو ځوابونه می ولیکل
او داستاز څخه می پت هغه کاغذ
ورکړو.
زه لارم په دروازه کی ناست وم
. هغی جنی پارچه استاز ته ورکړه
او راغله راته یی دغه شعر وویلو

اصلیت پکی دهر سړی
معلوم شی

زه دبدو ورځو ځکه مینواله
یم

ما ورته وویل ته خو شاعره هم یی
ویل نه دا دبل چا شعر وو
. ماویل سمده
. نور روان شوم دکور په خوا
. ځکه ما دانجلی سره خبری نشوو کولی

. زه شرمیدم

. سبا بیا لارم مکتب ته

. تنها ناست وم

دوه هلکان راغلل ویل وروره ته کوم

.مشکل لری

. ما ویل نه

راته یی وویل ولی داسی خفه ناست

.یی

. راخه زموږ سره

. زه هم ورسره روان شوم

. دکرکت میدان ته یی بوتللم

.دکرکت سره زما ډیره مینه وه

.هلک غږ وکړو

.ویل یی داهلک زموږدی

.هغه نورو وویل ستاسو دی وی

. داهو هیخ نشی کولی

. زه یی داسی تنها تنها لیدم

نو دوی داسی فکر کولو چی دا څه نشی
کولی .

. خو زما څخه په کلی کی

.هیچا لوبه نشوو گتلی

.خو کرکټ شروع شوو

.ماچی سر په سر دوی شپږیزی وو هلی

. نو هغه هلکان حیران شول

. لوبه مو وگټه

. هغه دوو هلکانو زه په غیږ کی و نیولم

.رما څخه یی دنامه پوښتنه وکړه

. ماویل نوم می نصیب الله دی

. ویل ماشاءالله ډیر ښکلی نوم

.ماهم دهغه څخه دنوم پوښتنه وکړه

.یوو احمد او بل میوند نومیده

. دامتحان وخت شوو

.زه هم لارم دامتحان ځای ته

. چی هغه جنی اخوا دیکخوا گوری

چی زه یی ولیدم .

. راغله راته یی وویل کمک راسره کوی

. ما ویل څنگه کمک

. ویل یی نقل راکوی

. ماویل نه

. ویل یی ولی

ماورته وویل چی ما پرون په دی خاطر

. نقل درکړو

.چی ته لایقه یی خو مشکل کی یی

.راته یی ویل آفرین ماشاءالله

. ما هم ته امتحان کولی

. خو ته کامیاب شوی

ماخو ویل چی تا زما سره دمطلب لپاره

.کمک کوی

. خو ته ډیر ښه هلک یی

. زه ډیر شرمیدم

. ما هیڅ ورته ونه ویل

.امتحان بیا استاذ واخیست

. جمعه مبارکه سبا وه

. زه کورته لارم لږ لږ درس می وکتلو

خو زړه می تنگ شوو کلی می ډیر

.یادیدو

. په همدی فکرو کی وم

. چی دروازه زنگ راغی

. زه چی ورغلم

. هغه میوند او احمد وو

.زه ډیر خوشاله شوم

. ورته ومی ویل راخی کور ته

.ویل نه راخه چکر ته لار شو

ماویل سمده زه می دمور خخه اجازه

. واخلم

مور می راته وویل سمده لار شه خو قام

. کوه

. ماویل سمده موری

دمور لاس او پښی می ښکل کړی .
لاړم میوند او احمد سره روان شوم .
خو ښی ډیری چکری مو وو هلی .
چکر ډیر خوند وکړو .
بیرته راغلو غرمه وه .
احمد ویل ؤو ډوډی زموږ کره خورو .
ما او میوند ورسره لاړو .
ډوډی یی راوړله .
ډیره خوندوره ډوډی وه .
زه هم راغلام کور ته .
مورمی راته ویل زویا ډوډی دی خوړلی .
ماویل هوو مورجانی .
ویل چیری دی وخوره .
ماویل موری دملگرو سره
. سمده زویا .
لاړم کتاب می راواخیستو .
لږ لږ می وکتلو .

. سبا بيا لارم مکتب ته
. دملگرو سره کيناستم
. زما پيربڼه ملگري پيدا شول
. امتحان بيا شروع شوو
. مابيانه سوالونه حل کړل
. زه اوس پير خوشاله وم
. ځکه زما ملگرو خفه کيدلو ته نه پرېښوم
. هغه جنی زما صنفی وه
. خو زما سره يی خبری کولی
. مابه لنډی لنډی خبری کولی
. ځکه زه شرميدم
جنی راته دا شعر وويلو
مه بدلوه رنگ بده خبره ده
سختی ورځی تل نه وی قربان
دی شم

. ماورته هيخ ونه ويل

. هغه لاره

. ميوند او احمد راغلل

. راته يي وويل

. څه يي درته وويل ياره

. ولي داسي چوپ ورته ولاړ وي

. ما ورته وويل

. يارانو زه دكلي دمكتب څخه راغلي يم

. هلته انجونى په مكتب كى نه وي

. خو دلته خو داسي حال دى

. مامى پلار ته وويل چى زه نه ځم

. خو پلار مى نه منله

. نو احمد راته وويل

. ياره ته داسي پير بل رقم يي

. داچنى دومره مغروره ده

. چى دهیچاسره خبرى نکوى

. خوستا سره ولي کوى نه پوهيگم

زمور په کلی کی داسی وو چی دجنی

.سره خبری کول غټ جرم وو

. بله ورځ لارم مکتب ته

.امتحان شروع وو

. خو هغه جنی نه وه راغلی

.امتحان خلاص شوو

. زه سبا بیا لارم مکتب ته

. هغه جنی راغلی وه

.ماته یی اواز وکړو

. ویل دلته راشه چی ورغلم

. ډیره خفه وه

راته یی وویل چی استاذ رانه تیر شوی

. امتحان نه اخلی

. وایی ته مشکل نلری

. راغلی به وی

دانور هلکان او انجونی زما په مشکل

. خبر دی

. خو استاذ ته نه وایی خُکه زه غریبه یم

. ما ویل سمدہ راعه

. استاذ ته ورغلو ما استاذ ته وویل

. استاذہ امتحان ورنہ واخلہ

. پرون یی مشکل وو

استاذ راتہ وویل سمدہ کہ مشکل یی نہ

. وو دجنی پر خای بہ تہ ناکام شی

ماویل سمدہ استاذہ

استاذ جنی وروغوہنتہ پارچہ یی ورکړہ

.

.امتحان یی ورنہ واخیست

. هغه راغله زما خخه یی مننه وکړہ

.بیا لارم کورته کور لړنگ وو

.اور یی اخیستی وو

. زه بی هوشه شوم

لږ وخت وروسته چی په هوش راغلم په

.شفاخانه کی وم

.زه ډیر وار خطا شوم

زر پاخیدم داکتر را وگرخوم
ماویل داکتر صاحب زما مور او پلار
چیری دی .
هغه په غیر کی و نیولم رته یی وویل
. هغه له دنیا لارل
. زه بیا بی هوشه شوم
. لږ وخت وروسته بیا په هوش راغلم
بیر بیر می وژړل خو هیڅ می نشوو
کولی .
. پوښتنه می وکړه
. چی دا ولی داسی وشول
راته یی وویل دلته ستاسو دکور لاندی
کورکی .
. دگاز ډبه وچاوده
زه بیر بیر خفه شوم هر وخت می ژول
ژوند خراب شوو
. بیرته لارم کلی ته

. مکتب هر څه می پرېښودل .
. کلی کی خلکو راسره کمک وکړو .
. کور او دکور ټول سامان یی راته راوړو .
. زه هر وخت ژرېدم .
. یوه میاشت کی زه دومره خراب شوم .
. چی چا پیژندلم هم نه .
. یوه ورځ دروازه کی اواز وشوو .
. مامی خپلی اوبنکی پاکی کړی .
. ورغللم .
. میوند او احمد وو چی زه یی ولیدم .
. راته یی وویل وروره نصیب الله مو په
. کار دی .
. ماویل زه یم .
. نو هغه دواړه په ژړا شول .
. ویل داڅه دربانندی شوی .
. کورته می بوتلل چای می ورته
. راواخیست .

ماته می ملگرو ډیری خبری وکړی
ډاډگیرنه یی راکړه
زما دزړه غم لږ کم شوو رته یی وویل ته
به زموږ سره ځی بیرته کابل ته
. ماویل نکیزی بیایی راته وویل
. ولی نکیزی ضرور به ځی
. خو اخیر یی بوتللم
. کور یی راته نیولی وو
. په کور کی هرڅه وو
. راته یی وویل یاره داستاکور دی
.زه می دملگرو زیات خوشاله شوم
.خوکورکی مور او پلار نه وو
. ډیر خفه شوم
. میوند او احمد لارل
ماټوله شپه ژول سهاربیا میوند او احمد
راغلل
ماته یی وکتل ویل ولی له ځان سره

.ظلم کوی

راځه زه هم روان شوم ورسره مکتب ته

. مکتب ته چی ورسیدو هغه جنی ډیره

. خفه ناسته وه

چی زه یی ولیدم نو راغله ستړی مشی

. یی وکړی

تر لاس یی ونیولم هلته چوکی وه هلته

. کیناستو

ډیری خبری داسی وکړی چی زما غم لږ

.کم شوو

راته یی ویل ته ولی لاری زه دی چاته

. پریښوم

. ما خو دژوند ملگری ته ټاکلی یی

ډیری خبری مو وکړی خو دجنی خبرو

.می غم ډیر کم کړو

درس مو وویلا زما سره می ملگرو ډیر

. کمک کولو

زه هم لارم کورته بیامی کتاب

. راواخیست

. لږ لږ می مطالعه کړو

چی د دروازی څخه اواز راغی چی

. ورغلم میوند او احمد وو

. ماته یی ویل تحفه می درته راوړی

ماویل څه کوی ولی ځان په زحمت

کوی.

. ویل یی ته زموږ ورور یی گرانه

. چی گورم موبایل یی راته راوړی وو

. سیمکارت هرڅه پکی فعال وو

. ماتری مننه وکړه زه بیر خوشاله شوم

. چی داسی څوک لرم

. ماښام پوږی می وخوره

. موبایل می راواخیست

. انترنیت می چلاند کړو

. چی دوه مسیجونه راغلی وو

. چي دفر وڦايل عڪس ته مي وڪتل
. يو احمد او بل ميوند وو
. دمسج جواب مي ورڪرو
. خبري شروع شوي گروف يي جوڙ ڪرو
. يوزه او بل احمد او ميوند پڪي وو
دري واره پڪي زياتي خبري وڪري ٽوڪي
. وڪري
. ٻنه ساعت مو تير شوو
. سهار پاڻيڊم لمونڇ مي وڪرو
. موبائيل ته مي زنگ راغي
ميوند وو راته يي وويل ته ڪور ڪي پاتي
. شه
زه په موٽر ڪي درڇم جوڙه به ڇو
. مڪتب ته
ماويل سمده لڙ وخت وروسته موٽر
. راغي
دري واره مڪتب ته لارو دموتر ڇخه

.بښکته شوو

چی هغه جنی هلته ناسته وه سلام می

.ورته واچوو

. ستړی مشی می ورسره وکړی

.هغه هم پیره مهربانه جنی وه

زما مخکی نه وه ورسره جوړه خو چی

. مور اوپلار می دلاسه ورکړل

. نوزما دجنی سره مینه زیاتیده

هغی جنی راته داشعر وویل

څنگ ته راشه ډاډگیرنی ته

اړتیاده

دتمامی دنیا غم می په سر

پروت دی

.دی جنی شعر پر ما ډیر تاثیر وکړو

ورته ومی ویل ولی داسی غمجن غمجن

.شعرونه وایی

راته یی وویل خه وکرم ته داسی نازونه

. کوی

. ما ویل دچیشی ناز کوم ناز

راته یی وویل ته ولی زما سره خبری

. نکوی

. ماویل ولی زما خبری خه کوی

. دا جنی جورأت ډیر زیات وو

. راته یی ویل زه په تامئنه یم

. زه فکر کی شوم چی اوس خنگه وکرم

خوبس دا جنی می په دی خاطر خوبنه

. وه

چی دنورو هلکانو سره یی خبری نکولی

.

ماورته وویل سمده

. زه هم په تامین یم

. ویل یی راشه خو راسره کینه

. چی زږه می لږ قرار شی

. ورغلم مخامخ ورته کیناستم
. ماسترگی بنکته کری
. خوجنی ماته کتل وخت تیریده
. هغه دوه ملگری می راروان وو
. زه یی ولیدم بیرته په شا وگرخیدل
. ما جنی ته وویل گرانی زه خُم
. موبایل لری جنی ویل نه گرانه
. ماغوبنتل چی موبایل ورکړم
. خوزما سره نه وو
. ماویل سمده دبیا لیدو په هیله
. لارم ملگری ته چی ورغلم
. ملگرو راته وخنډل
ماویل ولی خاندی ویل یاره تا خو
. معشوقه پیداکړه
. ډیر چلاقه یی یاره
. ماورته هیخ ونه ویل
سبا می موبایل خاموش کړو لارم لږ کار

به پیدا کړم چی یوو موبایل واخلم
لارم بنار ته پوښتنه می وکړه چی کار
پیدا کړم .
. یو چا ادرس راکړو
. ادرس ته ورغلم کار پیدا شوو
. دلسو شپو کار می ونيوو
. موبایل می خاموش کړی وو
. خدای خبر چی زما ملگری به څنگه وی
. هغه جنی به سنگه وی
. خولس شپي کار می وکړو
افغانی شوی لارم دوکان ته په 4000
. 3000 افغانی می موبایل واخیست
. افغانی پاتی شوی 1000
. سبا لارم مکتب ته
. ملگری او هغه جنی ډیر خفه ناست وو
. زه پت پت ورغلم
یو دم می دشا دخوا په سترگو لاس

.ونیوو

.بیرته می خوشی کرل

دیر راته غوسه وو راته یی ویل چیری

.وی بی عقله

. موبایل هم خاموش کری

.معشوقه دی درپسی لیونی شوه

. ماورته و خندل چی زه او دومره بخت

راته یی وویل ورشه ملاقات وکره سبا

. جمعه مبارکه ده

چکر ته به خو

. ماویل سمده

زه لارم جنی ته ورغللم جنی چی ولیدم

داشعریی راته وویلو

زما یوته اوبل می خدای وو

خدای خو می شته خو تا یوازی

پریخودما

زه دی په نیمه لار کی پریخوم

ته رانه لاری اوس می نکړی تپوسونه

ماورته وویل ماشاءالله پیره بنایسته

. شاعره یی

. ورغلم راته غوسه وه

. ویل یی چیری تللی وی بی عقله

ماویل زه بی عقل یم . ویل هوو ته بی

عقل یی.

ماویل ولی بی عقل یم

.ویل یی تا ولی موبایل خاموش کړی وو

ماویل زه تللی وم چی کار وکړم موبایل

. درته واخلم

راته یی وویل نه غواړم ستا دغه رقم

.موبایل.

. چی ته پسی ورک وی

. ما ویل سمدہ

. مه خفه کیره گرانی

بیایی راته وویل ای چوپ درواغ مه

. وایه

. زه پر تا نه یم گرانه

. ماویل ولی زه دروغ وایم

ویل یی ته دروغ وایی خُکه لس شپی

. ورک وی

. زه دی لیونی کرم

. ماورته موبایل ورکرو

. پیره غوسه کی رانه کش کرو

. ملگری جنی ټول راته غوسه وو

موبایل می ورکرو خو پیره غوسه وه

. 1000 افغانی می ورکری

. ورته ومی ویل دادی دجیب خرڅ گرانی

خوشاله شوه خوراته یی وویل بل وخت

که داسی ورک وی بیابه گورو چی زه دی
خنکه کوم.

ماویل سمدہ امر مو پر خای کیڊی

افسری راته یی وخنډل

. خنداایی ډیر خونډ راکرو

بیا می ورته وکتل ورته ومی ویل چی

. یوار بیا راته وخوانده گرانی

. بیا یی بنایسته بنایسته وخنډل

. زره می ډیر ښه احساس کولو

. دملگرو په خوا روان شوم

چی ملگرو ته ورسیدم چادر یی په لاس

. کی وو

زه چی ورغللم زما لاس او پښی یی

. راوتږل

. اوراته یی ویل چیری تللی وی

. مېږیان یی راوږل

. زما خیته یی لوڅه کره

ویل یی که حال وایی نو خلاص به شی

. اوکه حال نه وایی

.مپریان دی په خیته اچوم

. زه دمپریانو خخه زیات ویریدم

. نو ډیری زاری می ورته وکړی

. خو نه یی منله

. چیری تللی وی

ماورته ټوله کیسه وکړه چی معشوقی

راخخه موبایل وغوښت زه لارم په

. کارپسی او موبایل می واخیست

احمد میوند ته ورپیل خوشی کړه دا بی

. عقل دواړه خفه ودریدل

زه پاخیدم

.ولی یارانو داسی خفه شوی

. ویل چوپ شه

. زه ډیرخفه شوم

راته یی وویل ولی داسی کوی بی عقل

. یی ماویل ولی یارانو
راته یی وریل تا ولی مور ته نه ویل ته
زموږ وروری ولی داسی کوی
ماویل اوس می وبخشی بیا داسی نکوم
.
. چی داخبره می وکره
. په غیږ کی و نیولم
. لارم کورته
میوند راته زنگ وکړو ویل راځه زموږ
کره احمد هم زموږ کره دی
. ماویل سمدہ درځم
ورغلام بڼه کفه مو وکره بڼه ساعت مو
تیر شوو
میوند او احمد پول داره وو خو ډیر
عاجز او خوش اخلاقه وو
. ماته یی شل زره افغانی راکړی
. ما ویل نی اخلم ضرورت نه ورته لرم
. خو نی منله روپی راکړی

ویل داواخله دمعشوقی سره دی که چکر

ته تللی پکار به دی شی

خو فام کوه چی بل وخت داسی کار

. ونکری

. چی روپی دی پکار کیدی مور ته وایه

. ماویل سمده مننه یارانو

دا ربنتیا ده چی بنه ملگری تر ورور بنه

. دی

. زما ملگری پیر راباندی گران وو

. سبا بیا لارو مکتب ته

چی لارم جنی پیره خوشاله وه چی

. ورغلام ستیری مشی می ورسره وکری

ورته ومی ویل چی زه نن حُم ستا سره

. کورته

. راته یی وویل ولی

. ماویل حُم گرانی ستا کور گورم

. ویل سمده گرانه

. درس خلاص شوو
. زه اوهغه جنی دواړه روان وو
. چی کورته ورسیدو
. پیر خراب کوری وو
. موری کالی گنډل
. او دهغه په روپی کور ته سودا کوله
. زما زړه پیر خفه شوو
. لارم میوند ته ورغللم ورته ومی ویل
. چی موټر راکړه پکار می دی
. کلی یی راکړی
. زه روان شوم غږی راباندی وکړو
. ما ویل څه وایی یاره
. ویل یوار ودره
. زه ولاروم
. چی میوند راغی 5000 زره افغانی یی
. راکړی ویل موټر کی تیل نشته تیل ورته
. واچوه ما ویل سمده

. زما سره روپی شته خو نی منله

. روپی می تری واخیستی

. لارم بازار ته

دجنى مور ته می بنایسته دخیاطی

. ماشین واخیست

مورته یی کالی نور دکور سامان ټول

. شیان می واخیست

لارم بنایسته گوتمی واخیسته روان

. شوم

. دهغی جنی کورته ورسیدم

. دروازه می ور ټک ټک کره

موریی راووتله هغه ډیره خوشاله شوه

بیرته لارم موټر می بوتلا دمیوند دغو

که.

. زه راغللم خپل کور ته

سبا لارم مکتب ته جنی راغلی وه ډیر

.خوشاله وه

. ماورته گوتمی ورکره
ډیره زیاته خوشاله شوه
داشعریی راته وویلوه

په یاری کی چی وفا درسره
وکړی

هغه څوک وی خو جانان ترینه
جوړیگی

ماورته وویل ماشاءالله دیر بنایسته شعر

.
هغی وویل مننه

. وخت تیریده

زه او زما ملگری او هغه جنی ددولسم
صنف ته کامیاب شوو

. ما غوښتل چی دجنی سره واده وکړم

. خو زما هيڅوک نه وو

. چي رشته وړ وليکم

بله ورځ مي ميوند ته وويل هغه راته

. ويل سمد

. سبا زه اوزما مور ورځو

. ته فکر مکوه

. ماويل مننه ياره

. سبا ميوند او موري ورغلي وو

. خو دهغي کاکا راغلي وو

ورته ويلي وو چي زما مي په ورور

. قرض دي

مور په دي قرض کي دهغه لور خپل زوي

. ته کوو

ميوند راغي ماورته وويل څه يي ويل

هغه ټوله کيسه

. وکړه

ماورته وويل چي دهغه قرض زه

. خلاصوم

میوند راته یو متل وویلو

چی مړ شی نو پر شی

دهغی کاکا ویل چی زما ورباندی شل

. لکه افغانی دی

. دانو ته څنگه خلاصوی

زړه دی صبر کره بله به پیدا کړی

ماورته دغه شعر وویلو

زړه له جانانه صبرول څنگه وی

دچا دسترگو هیروول څنگه وی

بس نو سبا لارم مکتب ته هغه جنی نه

. وه راغلی

. زه پیر خفه شوم

سبا بیالارم مکتب ته خو هغه بیا نه وه

. راغلی

. زنگ می ورته وکړو
راته یی ویل چی زما کاکا نور مکتب ته
. نه پرېږدی .
زما نور هم فکر خراب شوو
بله ورځ می زنگ ورته وکړو دهغی جنی
. کاکا وو
راته یی وویل څوک یی ماورته غږ
. ونکړو .
پوه شوم چی موبایل یی هم ورنه
. اخیستی .
زه ډیر ډیر خفه شوم
. لارم کورته موبایل می خاموش کړو
کالی او نور سامان می سم کړل روان
. شوم کلی ته
. کلی ته ورسیدم
. لارم زما دپلار پخوانی کور ته
. هغه لږ خراب شوی وو .

. يوه کوټه می سمه کړه

دهغی جنی شعرونه خبری می تولى یاد
ته راتلى.

. دمور او پلار ټول غمونه تازه شول
هر وخت پکت ژړا نور می هیڅ هم
نکول .

په ژړا ژړا می سترگو څخه وینی راوتلى

.
. بله ورځ می ځان وژنه کوله

. ځان می تیار کړو

. چی په شاه کی ځان وغورځوم

چی شاه ته ورغلم پښی می پکی ور
. وځړوی .

.چی دروازه کی اواز وشوو

. زه په زنگیدلی قدمو ورغلم

.میوند او احمد وو

.چی زه یی ولیدم میوند بی هوشه شوو

ولی راغلی یاست زه نور ژوند نه غواړم

خُکِه مور او پلار مینه هر خه می دلاسه

ورکړل.

احمد راته ویل مور خو دی دلاسه نه یو

. ورکړی .

دی خبری می زړه کی احساسات

. راپیدا کړل .

زه یی موتر ته پورته کړم بویی تللم

. داکتر ته

داکتر راته ویل که لس شپی دی نور

. دارقم فکرونه کول

. ستایاداش او عصاب له منځه ځی

. چی دا خبره داکتر وکړه

. زما ملگری په ژړا شول

. ماورته ویل ولی ژاری

. زه له غمونو خلاصیگم او تاسو ژاری

. خو هغه هیڅ نه ویل

. هغه دواړه لاپل

. زه تنها پاتی شوم
لږ وخت وروسته راغلل زه یی هم
ورسره بوتللم
موتر نه وو په سرک ولاړ وو موتر ته
. ماویل ولی خپل موتر موڅه کړو
. ویل هغه مو خرڅ کړو
. ما ویل ولی
. ویل ولی پریږده
دهغی جنی دکاکا کور ته ورغللو زه یی
هم ورسره بوتللم
ملگری می دهغی سره خبری شروع کړی
ورته ویل یی موږ ستاسو قرض
. خلاصوو
او داجنی موږ خپل ملگری ته کوو
دجنی کاکا وویل روپی مو راوړی دی
زما ملگری ورته وویل هوو
روپی یی شمار کړی 5 لکه کمی وی

ورته ومو ويل چى دا بيا دركوو خو نى
منله .

. مامى خپل ملگرو ته وويل

. ما يوار كلى ته بوخى

ملگرو راته ويل څه كوى ځان وژنه كوى

. ماويل نه لږ ځمكه لرم هغه خرڅوم

لارم كلى ته ځمكه مى خرڅه كړه

.كليوالو هم راسره كمك وكړو

خو 6لكه روپى شوى بېرته كابل ته

. راغلام

. دهغى ظاليم قرض مو وركړو

زه پير خوشاله شوم

. ملگرو څخه مى زياته مننه وكړه

.وخت تيريده واده مو وكړو

په كور كى دجنى مور هم راسره

.اوسيده

دجنى مور پيره خوشاله وه دعاوى يى

کولی.

هره جمعه مبارکه به زه او زما معشوقه

. دهغی مور ملگری

په چکر تلو

بس نو ژوند ډیر خوندور شوو

پای

گرانو ملگرو دخپل مور او پلار سره

ښه کوی که هر خومره بد هم وی دخپل

مور او پلار احترام کوی

اوبل داستاز احترام کوی که دی استاز

احترام ونکړی

نو ته یو مقام ته نشی رسیدلی

که یوه مقام ته ورسی هم نو ته زیات

گناهگاره یی

په خپل کلی کی دهر مشر دهر چا

احترام وکری

ستاسو کشر ورور۔ رفیع اللہ علی حیدر

اریکی شماره

0797335830

گرانو ملگرو ما په خپلو دعا گانو کی یاد

ساتی

سلامونه او احترامات

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**